

Arrest

nr. 306 739 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 november 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 3 augustus 2023 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd wordt en kennelijk ongegrond wordt verklaard.

Bij het koninklijk besluit van 7 april 2023 wordt Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. Verzoeker voert aan naar België te zijn gekomen om er te kunnen werken – de lonen in Albanië zijn laag en er is weinig werk – en om zijn kinderen naar school te kunnen laten gaan. Verzoeker geeft daarbij tevens aan dat hij geen enkele vrees heeft bij terugkeer. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat noch verzoeker, noch zijn echtgenote een vrees hebben om naar Albanië terug te keren, alwaar zij geen (veiligheids)problemen kenden. Verder wordt geoordeeld dat het gegeven dat zij naar België zijn gekomen om hier te kunnen werken een motief vormt dat als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteert en er in casu geen elementen aanwezig zijn om een situatie waarbij verzoeker terecht zal komen in een mensonterende behandeling te suggereren, noch toont verzoeker dit concreet aan. Ook het motief dat verzoeker wenst dat zijn kinderen in België beter onderwijs kunnen krijgen, houdt geen verband met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. In de bestreden beslissing wordt er nog op gewezen dat verzoeker en zijn gezin in het verleden toegang hadden tot de arbeids- en huizenmarkt, alsook dat zijn kinderen toegang hadden tot onderwijs.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn eerder afgelegde verklaringen, poneert summier een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in dit verband in het verzoekschrift nog laat optekenen dat in de praktijk het onderscheid tussen politieke vluchtelingen en economische vluchtelingen moeilijk te maken is, dat het vaak zo is dat de economische noodzaak of vrees om te vluchten – zoals een gebrek aan werk, inkomen en onderwijs – voortkomt uit politieke omstandigheden, te meer daar uit algemene informatie blijkt dat de economische en sociale situatie in Albanië slecht is en er niet wordt ingegrepen door de overheid, gaat hij volledig voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Hierin considereert de commissaris-generaal immers op goede gronden als volgt:

“Dat jullie naar België kwamen om hier te kunnen werken – de lonen in Albanië zijn immers laag en de jobs in Albanië liggen niet voor het rapen – (CGVS-vragenlijst H.(...) en E.(...), ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS H.(...), p. 5-6; CGVS E.(...), p. 5), is een motief dat als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteert. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in jullie hoofde suggereren, noch wordt dit door jullie concreet aangetoond. Zowel u als uw echtgenote hebben immers in het verleden reeds gewerkt in Albanië (CGVS E.(...), p. 3; CGVS H.(...), p. 3-4). U bevestigde dat er wel werk is in Albanië, maar dat je er weinig verdient, wat overigens voor elke Albanees het geval is (CGVS E.(...), p. 5; CGVS H.(...), p. 6). Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat jullie toegang hadden tot de Albanese woningmarkt: jullie verbleven immers niet alleen een tijdje bij uw (schoon)ouders, maar jullie konden ook terecht op de huurmarkt (CGVS H.(...), p. 5-6). Gelet op het voorgaande blijkt uit niets dat jullie bij terugkeer geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt en bijgevolg dat jullie, zelfs al zou het moeilijk zijn om de eindjes aan mekaar te knopen, niet in jullie financiële noden zouden kunnen voorzien. Bijgevolg kan er uit jullie verklaringen geenszins opgemaakt worden dat jullie bij terugkeer naar Albanië levensomstandigheden zouden kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende jullie verklaringen dat jullie naar België kwamen om beter onderwijs te voorzien voor jullie kinderen (CGVS H.(...), p. 6-7; CGVS E.(...), p. 5), dient vastgesteld te worden dat ook dit motief geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens hadden jullie kinderen wel degelijk toegang tot het onderwijssysteem in Albanië (CGVS H.(...), p. 6; CGVS E.(...), p. 5).”

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt, geenszins een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op ernstige schade aantoonst. Dit blijkt overigens ook uit het feit dat verzoeker expliciet heeft verklaard dat hij geen vrees koestert bij een eventuele terugkeer naar Albanië tijdens de procedure internationale bescherming.

2.2. Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, stelt de verzoekende partij het hiermee niet eens te zijn en meent zij dat Albanië ten onrechte wordt beschouwd als een veilig land van herkomst. Zij stelt dat de documentatie die de verwerende partij hanteert onvoldoende actueel is en meent dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst dreigt terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, hetgeen onvoldoende werd onderzocht. De verzoekende partij besluit dat er minstens grond is om voormelde beschikking “te herzien”. ”

5. Verzoeker brengt ter zitting met voormelde argumentatie geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 november 2023.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker laat dit echter volledig na.

Verzoeker gaat immers niet in minst, laat staan concreet, in op de inhoud van de beschikking. Hij gaat hieraan volledig voorbij en laat geheel na om ter zitting valabele argumenten of elementen bij te brengen die anders doen oordelen dan hetgeen in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Waar verzoeker op algemene wijze stelt dat Albanië ten onrechte wordt beschouwd als veilig land van herkomst, stipt de Raad aan dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud,

juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, vastgelegd bij koninklijk besluit (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden. Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet is de beoordeling of een land een veilig land van herkomst is, gestoeld op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijk als kennelijk ongegrond worden beschouwd.

Aldus herhaalt de Raad, zoals gesteld in punt 1 van de beschikking, dat het verzoeker toekomt om het vermoeden dat Albanië een veilig land van herkomst is, in zijn specifieke, individuele situatie te weerleggen, hetgeen hij echter niet doet. In de beschikking werd reeds vastgesteld dat *“verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt, geenszins een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op ernstige schade aantoot. Dit blijkt overigens ook uit het feit dat verzoeker expliciet heeft verklaard dat hij geen vrees koestert bij een eventuele terugkeer naar Albanië tijdens de procedure internationale bescherming.”*

Verzoeker, die niet ontkent dat hij ten aanzien van de commissaris-generaal uitdrukkelijk heeft verklaard geen vrees te koesteren bij een terugkeer naar Albanië en naar België te zijn gekomen om hier te kunnen werken en om beter onderwijs te kunnen voorzien voor zijn kinderen – zaken die niet vallen onder de criteria inzake internationale bescherming, zoals reeds werd uiteengezet –, slaagt er met zijn algemene opmerkingen ter zitting niet in om op voormelde grond en de overige gronden van de beschikking een ander licht te doen schijnen.

Wat betreft de algemene opmerking ter zitting dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, werd in punt 2.1 van de beschikking reeds vastgesteld dat uit zijn verklaringen niet blijkt of kan worden opgemaakt dat een dergelijke situatie bij terugkeer dreigt. Het wordt door verzoeker ook niet aangetoond; zo wordt herhaald dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij en zijn echtgenote in Albanië toegang hadden tot de arbeidsmarkt en de woningmarkt. Dat dit bij een terugkeer niet langer het geval zou zijn, blijkt nergens uit en wordt niet concreet aangetoond. De informatie die verzoeker bijbrengt en waaruit hij citeert in zijn verzoekschrift handelt louter over de sociaaleconomische situatie in Albanië in 2022. Een loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, zoals eerder al in de beschikking werd vastgesteld, geheel in gebreke.

Verzoeker beperkt zich voorts tot de algemene opmerking dat er grond is om voormelde beschikking te herzien, zonder dat hij hiertoe een gegronde reden aanbrengt, en waarin hij dus niet kan worden gevolgd. Hij gaat voor het overige, en meer algemeen met zijn betoog ter zitting, echter niet concreet in op de grond van de beschikking van 14 november 2023.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES kamervoorzitter

T. LEYSEN griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. MAES